

Църк. вѣстникъ

всѣкъ всѣка седмица
приложеноето четяри
дати въ годинатаГодинната цѣна на
Църковенъ вѣстникъ,
заедно съ
приложеноето
за България 10 лева, а
за странство 13 лева.

Единъ брой 15 ст.

ЦЪРКОВЕНЪ ВѢСТНИКЪ

СЕДМИЧНО ИЗДАНИЕ

Единъ брой 5 стотинки

Донашенъ е годи-
шенъ и
всѣкого прѣдлаганеВсичко, отнасящо се до
вѣстника се изпраща
до администрацията на
Църковенъ вѣстникъ
въ гр. София.За обявления се плащъ
за първи път по 20 ст.,
на редъ съ гармондъ,
за всѣко повторение по
15 ст.Неплатени писма не се
приматъ. — ракописи
за седмичното издание
не се поверщатъ

Съглашението на Бал- канитѣ и църквата.

Крупниятъ, знаменателниятъ фактъ на съглашението на четиритѣхъ православни народи на Балканитѣ, — на българитѣ, гърцитѣ, сърбитѣ и черногорцитѣ, — бѣ посрѣщанъ съ истинска радостъ и възторгъ и въ високитѣ, и въ широкитѣ слоеве на християнското население на балканския полуостровъ. Той слѣ въ една умилна хармония всички добри, братски, състрадателни чувства, всички по-висши стремежи за братски, свободенъ животъ на балканскитѣ християни. Той стана основна, мощна сила, всички православни християни съ християнско единение и самоотвержение възторжено да понесатъ великитѣ жертви за свѣтлото освободително дѣло. Сжщото това съглашение, като прѣмахна или потѣпка старитѣ несъгласия и ежби между балканскитѣ православни християни, бидейки знаменателно и дори историческо явление, изведнѣжъ извика за освободителното ни дѣло горещи симпатии и цѣнни подкрѣпи не само у едновѣрнитѣ ни братия руси, не само у близкитѣ ни по вѣрвания и кръвъ западни и южни славяни, но дори и у по-големата частъ на западно-европейскитѣ народи.

На това съглашение, на това братско единение се дължи въ най-голяма степенъ възвишениятъ духъ, проявенъ отъ народитѣ и войнствата имъ на православния изтокъ. Тѣмъ безспорно се дължатъ и грамаднитѣ и отъ мнозина неочаквани успѣхи, които се достигнаха до сега въ балканската освободителна война.

Не може да има никакво съм-

нѣние, че отъ това братско съглашение ще зависятъ успѣхитѣ и благоденствието на православнитѣ балкански народи и за по-близко и за по-далечно бждеще. И сжщо така не може да има никакво съмнѣние, че враговетѣ на тия успѣхи, на християнската братовщина, на мира и на благоденствието на балканскитѣ православни християни ще употребятъ всички усилия, за да разстроятъ това съглашение, или поне — за да всѣятъ хладина и подозрѣния между съюзенитѣ балкански народи. И твърдѣ права и основателна е мисълта, че тепърва ще се почнатъ мъчителнитѣ минути, голѣмитѣ изкушения за православния съюзъ на Балканитѣ. Тепърва трѣбва да се проявятъ прѣдпазливостъ, твърдина, умѣреностъ, за да се отблъснатъ вражескитѣ козни и за да се запази и затвърди сключениятъ братски съюзъ на православния изтокъ.

Ние имаме вѣрата, че всички народни и държавно-политически фактори, които, като виждаха разяждащитѣ и обезсилващи резултати на разединението и ежбитѣ, употребиха всички усилия и дадоха налагащитѣ се жертви за сключване съглашението, което въ краткото врѣме даде толкова велики успѣхи, — имаме, казваме, вѣрата, че тия фактори и сега не ще забравятъ печалното минало на разединението и отрадното настояще на успѣхитѣ и че ще употребятъ всички усилия, ще покажатъ тактъ, ще дадатъ и жертви за запазване и затвърдяване на това благословено съглашение.

Ала нищо не можаше да бжде тѣй възрадвано отъ това съглашение и нищо не може да е тѣй задължено къмъ него, както църквитѣ на съюзенитѣ православни

балкански народи. Самото съгласяване, самото побратимяване сж собствено жизненитѣ, реални задачи и сили на църквата. Първа църквата трѣбваше да даде — и даде — благословение за това свещено съглашение. И първа тя трѣбва да положи всички усилия и жертви за скрѣпяване, за трайно осигуряване на това братско съединение на паствата ѝ. И най-сетнѣ, църквата, православната църква у тия народи има най-първия дългъ да прѣдвижда всички изкушения срѣщу обединението на народитѣ ѝ, да посочва на тия изкушения и майчински да се притича за отблъсването имъ. Съ всички зиждителни сили, съ които тѣй щедро я е надарилъ Спасителтъ, тя трѣбва като първа и прѣдняя ръководителка да води православното си балканско паство само къмъ окончателното съизждане на съглашението, къмъ затвърдяването му въ братеки съюзъ.

И, за това, нѣма по-голямъ, по-висшъ църковенъ дългъ въ настоящата минута отъ тоя, — всички прѣдставители и служители на православнитѣ църкви у съюзенитѣ балкански православни народи да сж прѣднитѣ апостоли на балканското съглашение и побратимяване, да сж първитѣ отразители на всички изкушения срѣщу това съглашение, да сж призванитѣ омиротворители на случайнитѣ и възможни недоразумѣния и — най-сетнѣ — сами да даватъ живъ примѣръ на братолюбие, на миролюбие, на тактъ и жертви за блѣскаво и трайно помирение и съюзяване, както на православнитѣ народи, тѣй и на всички православни църкви на Балкана.

Служителитѣ и прѣдставители тѣ на православнитѣ църкви на балканския изтокъ не сж нито

безъ грѣхове, нито пъкъ безъ заслуги въ процеса на сближеніето и единеніето на балканскитѣ православни народи. Не могатъ и не трѣбва да се забравятъ нито грѣшкитѣ, нито заслугитѣ. Не могатъ и не трѣбва да се забравятъ — както мисълта, че великъ грѣхъ прѣдъ Бога ще бжде да се не стори отъ слугитѣ на православието тъкмо сега всичко, за да се отрази разединеніето, което прѣди столѣтия докара врага на иновѣрието, тъй и божествената рѣчь на Спасителя: Блаженни сж миротворцитѣ, защото тѣ ще бждатъ помилвани.

Свещ. Д-ръ С. Цанковъ.

Отъ побѣда къмъ култура.

I.

Балканската освободителна война изнесе наявѣ духовнитѣ богатства на България. До вчера ние не смѣхме да говоримъ за себе си, а днесъ изведнѣжъ изпълваме прѣдъ очитѣ на Европа и ставаме прѣдметъ на изслѣждане. Тѣ нищо не знаеха за насъ, защото ние растѣхме на страна отъ бурния европейски животъ и никой не се занимаваше съ насъ. Имали сме случаи да ни питатъ въ Европа, какво сж това българитѣ, турци ли сж и съ какво се занимаватъ? И съ всичката си мъка да имъ разправяме, какво сме и що сме, изглеждаше че не можеше да ги заинтересуваме.

Днесъ четемъ, че се устройватъ тамъ редица сказки да се запознае европейското общество съ историята и културата на България, както и да се добератъ до възможни обяснения на военнитѣ ни успѣхи. Интересътъ къмъ това изслѣждане е обусловенъ отъ слѣдната прѣдпоставка: нѣма ли една нация нѣкоя мощна сила въ себе си, то и не прави прѣломъ въ обикновеното течение на историята. Нашето международно положение бѣше свело до тамъ работата, та не само просвѣтениятъ свѣтъ ни бѣше забравилъ, но и ние сами се бѣхме забравили, или по-добрѣ, не смѣхме и да помислимъ да заявяваме претенции, че когато европейскитѣ народи сж били почти варвари, ние сме били единъ културенъ възмъжалъ народъ. Па и каква ли практическа полза щѣхме да имаме отъ това си явление, когато днесъ се намираме тъй далечъ отъ тѣзи сжщитѣ народи. Тукъ не ни е думата,

че сме имали нѣкога култура по голѣма отъ другитѣ, но че притежаваме духа на една стара нация, и затова днешниятъ напрѣдѣкъ не е вънъ отъ силитѣ ни и не сме принудени тепърва да създаваме въ себе си необходимата диспозиционна основа, върху която да стане възможна културата. Това е за насъ ясно, обаче другитѣ го бѣха забравили и затова нашитѣ работи днесъ сж за тѣхъ една гатанка. Щастие отъ друга страна е и това, че когато стана прѣломътъ въ нашата политическа история и се прѣкъсна развитието ни, ние не бѣхме достигнали още кулминационния пунктъ, та тѣ тамъ да бѣхме почнали да слизаеме, а се тъкмо развивахме. Следъ отмахването причината на културното прѣкъсване — съ освобождението въ 1878 г. — ние пакъ намѣрихме своя пътъ, само че започнахме да вървимъ съ усилено темпо, защото врѣмената и народитѣ ни бѣха изпрѣварили. Отъ тази война стана явно докъде сме достигнали. Ние бързахме да творимъ себе си и нашата история и това стремително отиване бѣше отправено главно въ двѣ посоки: затвърдяване на разореното ни икономично положение и, второ, полагање здрави възпитателно-нравствени основи. Старанията ни и въ двѣтѣ тѣзи посоки дадоха добри резултати. По икономическо положение ние немислимъ да се сравняваме съ другитѣ. Обаче по качества, относящи се до вътрѣшната култура, ние можемъ да заявимъ, че прѣдставяваме нѣщо. И нека ни се позволи тази нескромность. Трѣзвостъ разумность, здравъ смисълъ, нравствена чистота, прямота, положителность и упоритость въ характера; ще си позволимъ да кажемъ и цѣломъдріе, и въ това отношение малко нации биха могли да се сравнятъ съ насъ. Много казано, но е фактъ. Всичкитѣ тѣзи качества се въздигатъ у българина до единъ характеръ съ съзнание за прѣслѣждане на единъ идеалъ, какъвто, за зло или за добро, се създаде отъ историята ни. Той бѣше: жертвуване, и даване свобода на нашитѣ поробени братя. Малкъ идеалъ, но добрѣ съзнатъ и още по-добрѣ изпълненъ. Ние не се гордѣхме съ него, защото не го считахме наша мъдрость, но той създаде характери и герои на нашата народна история. На бойното поле не бѣха полкове, войници, офицери — тамъ бѣха богатири, които създадоха великата епопея на България. Тѣжна и жална е тази епопея, нейнитѣ строфи сж отъ сълзи и кръви излѣни, но тъй е било сждено намъ да положимъ

основата на нашата история, въ която да растемъ, да ни е мила и да процѣтватъ въ духа на културата, безъ да търсимъ да се въдушяваме и възпитаваме своитѣ чувства чрѣзъ епопеитѣ на другитѣ народи, които нѣща винаги щѣха да оставатъ чужди на нашия духъ. Когато произнасяхме имената на нѣкои велики хора и народни труженици, ние се чувствувахме тъй малки, тъй унижени. Който е билъ на чужди страни, страни съ традиции, просто е завиждалъ на тѣзи хора, че иматъ народни кумири и сж могли да направятъ своята земя *свещена* за себе си. Посѣщаватъ музеитѣ, посѣщаватъ къщата, мѣстата на своитѣ народни герои и труженци, виждатъ прѣметитѣ, що сж носили, употребявали, и всичко имъ се вижда тъй мило, тъй величаво, изпълнятъ се съ възторгъ и растатъ! Споменуватъ имената имъ и благоговѣятъ!

А въ насъ всичко малко, всичко дребно. . .

Ето дойде врѣме и ние да направимъ своята история *важна*, да туримъ основата на народното здание — традицията и то съ грандиозенъ и величавъ замахъ! Отъ тукъ нататкъ се почва граденето на народния олтарь, напоенъ съ свещената кръвъ на нашитѣ сжпни хора и затова въ душата ни ще се запази на вѣчни врѣмена и свешеніятъ трепетъ къмъ тази „светая светихъ“ на нашето измѣнено отечество! Намъ се налага вече да благоговѣемъ прѣдъ нашата история и прѣдъ нашия народъ. Има ли по-голѣма културна цѣнность отъ тази за насъ? Оттукъ нататкъ ставаме и ние вече народъ. Ние се кръстихме съ културно кръщение и крѣпко ще растемъ подъ неговата благодать. До сега бѣхме малки като държава, развитието ни ставаше тъй, че не бѣхме си създали никакви кумири, прѣдъ които да се покланяме. Напротивъ, имахме една голѣма слабостъ — нека добрѣ да я запомнимъ — всѣка личность, що изпъкнѣше у насъ, биваше връхлѣтявана отъ роякъ хора, които мислѣха, че могатъ стана *свѣтила* само при едно условие: като угасятъ другитѣ. Ние и днесъ, слава Богу, имаме хора, които могатъ съ достоинство да застанатъ на чело въ управлението на голѣми държави, военачалници — на чело въ велики армии, и сме напълно увѣрени, че могатъ да запишатъ свѣтли страници въ историята на човѣчеството, както ония на Лозенградъ и Люле Бургасъ. Може би, нѣкой да каже: какво самооблечение! Не!.. Нашата маса не е още възпитана въ тоя духъ на *почитание* и *уважение*, но намъ е

точно това потрѣбно, за да се сродимъ и направимъ нашата земя свещена за себе си. Ако ние сега кажемъ, че на нашитѣ днесъ ржковяди хора на западъ биха въздигнали паметници на наше мѣсто и съ дълбока почитъ да ги сочатъ на своитѣ дѣца, то мнозина, може би, да се изсмѣятъ. Но именно противъ това ние говоримъ и желаемъ да стане онова, което правятъ културнитѣ народи. За различие на нѣщата се изисква интелигентностъ, а тази интелигентностъ ние трѣбва да придобиемъ. За прѣсъздаване на единъ народъ кумиритѣ сж необходими. Тази истина е една догма въ културния животъ на народитѣ. И за това, дори и да нѣмахме кумири трѣбваше да ги измислимъ. Историята си трѣбва да конкретизираме, а главно респектираме и направимъ важна за себе си, ако искаме да има тя влияние върху насъ — това е едно психологично изискване при развоа и възпитанието на народитѣ.

Свещ. Д-ръ К. Цъновъ.

Вѣсти по положението

Австрийскитѣ славни и балканско-албанскиятъ въпросъ. Югославянската студентска младежъ въ Прага изпратила на австр. министръ на външн. дѣла Берхтолда слѣдната телеграма: „Хърватско-сръбско-словенската академическа младежъ въ Прага, като разгледа въ днешното си засѣдание политическото ви гледище, намира политиката ви на прогласяване автономна държава нецивилизованата и некултурна Албания — ирония по ад ресъ на нашия народъ, тъй като въ държавата, въ която вие сте министръ, нѣма ни свобода, ни автономия, народътъ ѝ е потиснатъ, а свободата му е ограничена. Тая ваша политика извиква неприязнь отъ страна на народа ни и трѣбва да се счита за неискрена и иллюзорна“.

*

Далматинцитѣ и балканската война. Извѣстно е, че австрийскитѣ власти въ Далмация разтуриха градскитѣ съвѣти въ Сплѣтъ и Шибеникъ зарадъ съчувственитѣ имъ демонстрации къмъ побѣдоноснитѣ балкански славянски армии. Като протестъ срѣщу това разтуряне, всички други общински управления въ Далмация сж изказали солидарността си съ раз-

туренитѣ кметства въ Сплѣтъ и Шибеникъ. Въ гл. градъ на Далмация — Задаръ — на 11 ноември се състоятъ опромени митингъ, въ който сж взели участие всички далматински депутати отъ парламента, отъ далматинското областно събрание, както и прѣдставители на всички далматински кметства. Взета е била едногласна резолюция, съ която се изразява възхищение отъ побѣдитѣ на балканскитѣ славяни, протестира се за разтуренитѣ кметства, за абсолютизма въ Хърватско и за двуличието на австрийската политика: отъ една страна да тѣпче правата на хърватитѣ и да не иска да слуша за културнитѣ имъ права, а отъ друга страна да се застъпва за автономия на Албания, която при това е страна дива и заедно съ турцитѣ е вземала участие въ притѣснението на балканскитѣ славяни.

*

Съчувствията на руситѣ. Миналата недѣля въ Петербургъ на устройванитѣ всѣка недѣля „славянски дни“ академикътъ Ф. Е. Коршъ държалъ лекция, въ която изтъкналъ и подчерталъ, че славянскитѣ народи гледатъ на Русия като на своя опора. Извѣстиятъ петербургски дѣецъ А. П. Брянчаниновъ въ рѣчта си заявилъ, че Русия трѣбва да помогне на България и военно, като, между друго, съ флотата си земе останалитѣ турски морски брѣгове и форсира Дарданелитѣ.

Съвѣтътъ на петербургскитѣ дѣтски приюти е изпратилъ по-вече отъ хиляда рубли за сирацитѣ на падналитѣ славянски войни на Балканиитѣ.

Киевската губернска постоянна комисиия е отпуснала въ полза на раненитѣ и болни български войници сумата 2,500 рубли.

Петербургското славянско благотворително дружество е изпратило за раненитѣ български войници вещи и дрѣхи, струващи около 10,000 рубли.

*

Миролюбието на България и войнственото настроение на Гърция. Въ парижкитѣ политически сфери, споредъ „Новое время“, се смѣта, че България желае миръ и организиране на близкия изтокъ балканско-турско съгласие, къмъ което била склонна и Турция. Гърция не сподѣляла това. Причината за туй била, че грѣцката войска най-малко била изморена и дала най-малко жертви, а пъкъ е заела най-много территория, вслѣдствие насоченостъта

на турскитѣ усилия срѣщу България. Гърция, защитена отъ Турция съ българската армия и господстваща по море, взема единъ тлъстъ кжсъ слѣдъ други и иска и за понататкъ да продължава сѣ сжщото, като оставя българи и турци да изнуряватъ армията си. Главната причина за затрудненията, възбуждащи гърцитѣ, било желанието имъ да си задржатъ Солунъ и да накаратъ българитѣ да отстъпятъ отъ Солунъ войската си и да оставятъ на гърцитѣ тоя градъ.

*

Австрийскитѣ клерикари и войната. Съобщихме въ миналитѣ броеве, какъ враждебно се държатъ по-вечето отъ католицитѣ, особно въ Австрия, къмъ освободителната война на православнитѣ балкански славяни. Почти сжцитѣ чувства, за голѣмо съжаление, се заблѣзватъ и у нѣкои австрийски славяни, стоящи подъ влиянието на иезуититѣ въ Австрия, или числящи се къмъ клерикалната католишка партия въ тая страна. Освѣнъ между поляцитѣ, виждаме, съ удивление, нѣщо подобно и у клерикалитѣ чехи. Така, на послѣдкъ, клерикалтѣ-чехъ Бѣлоглавецъ е държалъ рѣчь въ австрийския парламентъ, съ която едва ли не осждилъ сънародникитѣ си за общитѣ имъ симпатии къмъ насъ. Но и сега се намѣрилъ, разбира се, доблестенъ чехъ, свободенъ отъ тия католишки влияния, депутатътъ Клофачъ, който отвърналъ на Бѣлоглавецъ: Вие излизате да обвинявате южнитѣ славяни и чехитѣ въ измѣна и търсите помощъ у маджаритѣ. Ала напрасно! Славянитѣ никога не ще се откажатъ отъ своитѣ национални чувства!

*

Евреитѣ искатъ да дадатъ на Турция заемъ Твърди се, че сионистическиятъ еврейски съюзъ е взелъ рѣшение и прѣдприелъ нужднитѣ мѣрки, за да дадатъ еврейскитѣ капиталисти заемъ на Турция.

Погребението на Патриарха Йоакима III.

Погребението на покойния цариградски патриархъ Йоакима III е станало въ Цариградъ миналата недѣля, на 18 тоя мѣсець. Опѣлото се почнало на 10 часа сутринта въ патриаршеската църква.

Тѣлото на починалия е било поставено на кресло, върху възвишение, подъ Балдаханъ, въ сѣдѣще положение. Богослужението е извършило висшото гръцко духовенство въ съслужение на руски и сръбски свещеници. На опѣлото сж присѣтствуваха: прѣдставители на българската екархия, на католишкото, арменското, халдейското духовенства; арменският патриархъ, главниятъ равинъ; прѣдставители на султана и на ходжитѣ. Присѣтствуваха сж още: рускиятъ посланикъ, румънскиятъ посланикъ съ всичкитѣ чиновне на посолството и мисията, членовѣтъ на другитѣ посолства и мисии, командиритѣ и офицеритѣ на иностранныѣ стационари, всички въ пълна парадна униформа.

Рускиятъ и румънскиятъ матроси, както и матроситѣ отъ другитѣ стационари сж сѣдѣли на турскиѣ войници и полицейски за запазване реда по улицитѣ при вървежа на траурния кортежъ въ Балжкли.

Подиръ свършаване на богослужението, секретарятъ на св. патриаршески синодъ казалъ прочувствена рѣчь.

Траурната процесия по прѣпълнени съ народъ улици тръгнаха за Балжкли, гдѣто въ църквата се състояло погребението тѣлото на патриарха.

Тѣлнитѣ останки на покойния ще оставатъ въ църквата въ Балжкли само врѣменно, до като стане възможно да се прѣнесатъ въ св. Гора, дѣто завсѣкога ще почива тѣлото на патриарха, съгласно желанието на покойния.

Дневникъ.

Църковно-благотвор. комитетъ въ София. Приятно ни е да отбѣлжимъ, че църковно-благотворителниятъ комитетъ въ София развива най-отрадна и успѣшна дѣйностъ. До сега отъ доброволни пожертвования сж събрани около 15,000 лв. Софийската свѣщозливница е отпуснала за комитета 6,000 лв. Нѣколко циланди лева сж отпуснали и софийскитѣ църкви. Продължаватъ да постѣпватъ вносове, както отъ доброволни пожертвования, тъй и отъ събираниѣ въ църквитѣ подяния чрѣзъ дискусии, поржчвани служби и пр.

Като първа помощ църковно-благотворителниятъ комитетъ е раздалъ 7,000 лв., нѣколко вагона каменни вжглища, сжщо и брашно на стотици софийски бѣдни. Помощитѣ се раздаватъ по енории чрѣзъ нарочни коми-

сии, състоящи се отъ енорийски свещеници и благочестиви християнки и християни. Помощитѣ ще продължаватъ да се събиратъ и раздаватъ и за въ бждаще. Тия дни комитетътъ раздава и ще продължава да раздава, като втора помощъ, нови нѣколко хиляди лева.

Душеполезни книги за раненитѣ офицери и войници. Освѣтъ специално издадената отъ св. Синодъ книжка „Съ насъ е Богъ“, на раненитѣ офицери и войници въ болницитѣ се раздаватъ отъ книжния складъ на св. Синодъ подходящи душеполезни книги и брошури, които, съ отрада отбѣлзваме, се четатъ съ най-голямъ радостъ и охота.

Сжщо и Софийското свещеническо братство раздава на ранени офицери и войници въ софийскитѣ болници нѣкои свои подходящи за случая издания. Така, на всички войници сж раздадени по единъ „Молитвеникъ“, книжката „Свѣтътъ“, а на офицеритѣ се раздава още и извѣстниятъ романъ изъ живота на древнитѣ християни. „Во время оно“.

Духовната семинария въ София — болница. По рѣшение на св. Синодъ още отъ по-рано, Духовната Семинария е прѣобърната въ болница за раненитѣ на бойното поле наши братия. Всички пансионски принадлежности сжщо сж дадени на разположение за цѣлѣта. Въ Семинариятъ сега работи една руска мисия. Бѣше се остановила тамъ и втора руска мисия, но прѣди нѣколко деня, по нужда, тя е заминала на работа за Лозенъ-градъ. Въ Семинариятъ сега сж настанени 118 болни. За въ бждаще, ако стане нужда, въ Семинариятъ е прѣдвидѣно да се помѣстятъ отъ 300—350 ранени. Въ редакцията ни се получи едно описание за работата при болнитѣ въ Семинариятъ, което, по липса на мѣсто, ще отпечатаме въ слѣдния брой.

Оправка. Въ брой 52 на „Ц: В.“, въ статията „Опасността“ и въ отдѣла „Дневникъ“ сж забъркани, при свързването на вѣстника, редове, като сж прѣнесени такива отъ първата въ първото антрефиле на втория. Молимъ да се оправя това така :

Въ статията „Опасността“ въ редове 26, 27 и 28 трета страница, колона 3 намѣсто „неговитѣ мисли сж прави и призивнието имъ налагатъ — да тѣ заключения логични, неговитѣ свѣти мждри“ да се чете: „неговитѣ мисли сж прави, неговитѣ заключения логични, неговитѣ свѣти мждри“.

Отбѣлзанитѣ съ курсивъ думи трѣбва да се прѣнесатъ на 4 стр.

2 кола редъ 28, въ първото антрефиле, на отдѣла отдѣто сж откъснати и намѣсто „работа, каквато евангелието неговитѣ“ бждатъ въ сръдата на воюващитѣ, да се чете: работа, каквато евангелието и призванието имъ налагатъ — да бждатъ въ сръдата на воюващитѣ. . . Дума „негови“ е прѣнесена отъ редъ 28 на статията „Опасността“.

Обявление

№ 54.

Плѣвненската църковна Ливница има нужда отъ 500 килограма чистъ пчеленъ Анадолски воскъ, доставенъ по доброволно съгласие франко Ливницата въ брой.

Които отъ г. г. търговцитѣ иматъ такъвъ, умоляватъ се да съобщатъ послѣдната му цѣна въ сжщата.

гр. Плѣвнень, 17-й Ноемврий 1912 г.

Ливницата.

Обявление

№ 100.

Прѣславското църковното настоятелство обявява, че вслѣдствие настаналитѣ критически врѣмена въ царството, отъ 17-й Септември н. г., разпродаването на лотарийнитѣ билети за доискарване новостроящата се църква въ града му „Св. Арахангелъ Михаил“, стана невъзможно, поради това, съгласно правилника за приспособление закона за лотарийнитѣ, тегленето на лотарията, вмѣсто да стане на 18-й Декември н. г. се отлага за 18-й Юний 1913 год.

гр. Прѣславъ, 18-й Ноемврий 1912 година.

Прѣдседателъ на църковното настоятелство,

Свещеникъ : *Ив. Поповъ.*

Извѣстие.

Излѣзе издаваното отъ Чирпанското Православно Братство ХРИСТИАНСКО ПРАВОСЛ. КАЛЕНДАРЧЕ за 1913 год. съ разнообразно съдържание. Цѣна 20 ст. за въ полза на Сиропиталището. На свещеницитѣ, свещеническитѣ Братства по 10 стотинки. За повече отъ 500 екземпляра по споразумѣние.

Отъ Чирпанското Правосл. Братство.